

FOR STUDERENDE I ÅRHUS

APRIL 2008 # 140

DELFINEN

TEMA
SOCIAL RESPONSIBILITY

NYHEDER | MODE OG FAIRTRADE | HAVNEGUIDE | PRAL CLOTHING | SOCIAL INNOVATION | MUHAMMED VOL. 2 |
NÆSTEKÆRLIGHED | PIRATER OG TERRORISTER | SPONSORKUNST | FRIVILLIGT ARBEJDE | KULTUR | DEBAT

HVORFOR ENGAGERER SIG I EN STUDENTER-ORGANISATION?

DET ER (SOCIALT) ANSVARLIGT, DET ER SJØVT, DET SER GODT UD PÅ CV'ET. DE GODE GRUNDE ER DER NOK AF. MEN UNSKYLDNINGERNE FOR IKKE AT GØRE DET TRÆNGER SIG OGSÅ PÅ: JEG HAR IKKE TID, DER ER MANGE KEDELIGE TJANSER, OG NYTTER DET OVERHOVEDET NOGET?

ORD | MATHIAS VESTERGAARD

“ Pludselig bliver der fyret op i kaminen, og der bliver arrangeret mac-nord-aften, virksomhedsbesøg og studietur til Berlin

Alle der har været engageret i en eller anden studenterorganisation, forening eller på anden måde involveret sig i udvalgsarbejde, bestyrelsesarbejde eller andet arbejde, hvor den primære aktivitet er det, vi normalt betegner som "møder", kender formentlig følelsen af tvivl – oplevelsen af, at det ikke nytter noget. Man snakker og snakker, og tit og ofte af kaffe og te skyldes ned – måske endda akkompagneret af småkager fra fotex eller kagen, som den mest pligtfuldende i gruppen har bagt. Men hvad bliver det til?

Sådan har jeg det i hvert fald fra tid til anden, når vi fx afholder den årlige generalforsamling med syv fremmødte, heraf fem som sidder i bestyrelsen i forvejen. Men ikke desto mindre er jeg fascineret af dette arbejde, og jeg tror på, at mange af de principper, der gør sig gældende kunne overføres til det professionelle erhvervsliv med stor succes.

Det kan godt være, at man ikke er lige bevidst om det i alle studenterorganisationer, bestyrelser osv. men da arbejdet som udgangspunkt er frivilligt og ulønnet, er der grænser for hvor mange sure tjanser, der reelt er plads til, før arbejdet bryder sammen – hvilket da også sker i visse tilfælde. Det er ikke helt tydeligt endnu, men prøv lige at overvej, hvor revolutionerende det egentlig er, at man kun skal lave det man har lyst til. På en alm. arbejdsplads skal man gøre hvad man får besked på, hvis man ønsker at hæve sin månedlige løncheck.

I en af de foreninger, hvor jeg selv yder et sparsomt bidrag, har vi forsøgt at udleve dette helt: vi laver kun det, vi brænder for. Derfor må vi også se i øjnene, at det virksomhedsbesøg på Lego, som der har været snakket om de sidste 2½ år, nok ikke bliver til noget. Hvorfor? fordi der ikke var nogen, der brændte tilstrækkeligt meget for det, til at det lykkedes at få arrangementet på

plads. Men det er ikke et nederlag, at vi ikke kom på besøg hos Lego – det afgørende er at vi anerkender at arbejdet er frivilligt, og at dem der skal arrangere ting skal brænde for det, og at energien skal være stærk nok til, at det bliver omsat til praksis. Ved at erkende dette, undgår man også meget af den dårlige samvittighed, der ellers let kan opstå, hvis man alligevel ikke lige fik lavet de opgaver man lovede på sidste møde.

Resultatet af denne erkendelse er, at man i gruppen må prøve at udvælge nogle opgaver, som man brænder for, og så er det ellers om at have tålmodighed og blive ved med at snakke om opgaverne og idéerne på nye måder. Måske ændrer man lidt på idéen. Måske kommer der en ny med i bestyrelsen. Vha. tilfældighederne og det heldige faktum, at vi alle er forskellige og der ofte er stor forskel på, hvilke opgaver folk synes er sjove, så sker der pludselig noget. Pludselig bliver der fyret op i kaminen og der bliver arrangeret mac-nord-aften, virksomhedsbesøg og studietur til Berlin.

Tilbage sidder man rundt om kaffebordet og undrer sig over, hvad der skete – man mødtes jo bare og snakkede og drak kaffe (og i vores tilfælde, spiste vi ofte også nogle gode middage med god rødvin) og pludselig havde man fået arrangeret alt muligt. Det kan næsten føles som magi, og derfor er det også svært at turde tage æren for det. Vi har en tendens til at synes, at hvis noget ikke er

opstået gennem hårdt arbejde, så er det slet ikke vores fortjeneste – det var rent held – ligesom i Lotto, hvor den der vinder jo heller ikke rigtigt har fortjent det – hun var jo bare heldig. Men i det frivillige arbejde sættes heldet i system, og det er pga. denne systematiske mødeaktivitet, hvor idéerne justeres og tilpasses indtil sol og måne står rigtigt i forhold til den enkeltes arbejdslyst. Teoretikere som Bruno Latour ville nok beskrive det som justering af aktanter i et netværk, men det er egentlig det samme, han mener. Det vigtige er, at når vi gør det, så lykkes det, og derfor er det meget vigtigt at man husker at fokusere på de små og store succeser, for det nytter noget!

MATHIAS VESTERGAARD ER NÆSTFORMAND I STUDENTERFORENINGEN SAIS PÅ INFORMATIONSVIDENSKAB, SKRIBENT FOR DELFINEN OG HAR PÅ SKIFT VÆRET ENGAGERET I DIVERSE ANDRE FORENINGER, NETVÆRK OG UDVALG.

HVORDAN SKRIVER DU EN GOD ANSØGNING

HVAD KAN DU FORVENTE AT FÅ I LØN

HVORNÅR OG HVORDAN FÅR DU PENGE FRA A-KASSEN

HVILKE FÆLDER KAN DER VÆRE I ANSÆTTELSESKONTRAKTEN

SEMINARET

Nærmer din sidste eksamen sig, er det en god idé at melde dig til IDAs gratis dimittendseminar.

På dimittendseminaret får du gode råd om dine muligheder og om, hvordan du skal forholde dig umiddelbart efter din sidste eksamen.

Seminaret er din genvej til at komme bedst muligt i gang med fremtiden. Velkommen.

Vi byder på sandwich med mere undervejs.

TID OG STED

Onsdag d. 2. april 2008

Kl. 12.00 – 15.30

Ingenørhøjskolen i Århus, Festsalen, Dalgas Avenue 2, 8000 Århus C

Arrangement nummer 80689

TILMELDING

Tilmeld dig på ief.dk eller ring

33 18 48 18 og oplys arrangement nummer.

HVORFOR ENGAGERER SIG I EN STUDENTER-ORGANISATION?

DET ER (SOCIALT) ANSVARLIGT, DET ER SJOVT, DET SER GODT UD PÅ CV'ET. DE GODE GRUNDE ER DER NOK AF. MEN UNDSKYLDNINGERNE FOR IKKE AT GØRE DET TRÆNGER SIG OGSÅ PÅ: JEG HAR IKKE TID, DER ER MANGE KEDELIGE TJANSER, OG NYTTER DET OVERHOVEDET NOGET?

ORD | MATHIAS VESTERGAARD

Alle der har været engageret i en eller anden studenterorganisation, forening eller på anden måde involveret sig i udvalgsarbejde, bestyrelsesarbejde eller andet arbejde, hvor den primære aktivitet er det, vi normalt betegner som "møder", kender formentlig følelsen af tvivl – oplevelsen af, at det ikke nytter noget. Man snakker og snakker, og litervis af kaffe og te skyldes ned – måske endda akkompagneret af småkager fra føtex eller kagen, som den mest pligttopfyldende i gruppen har bagt. Men hvad bliver det til?

Sådan har jeg det i hvert fald fra tid til anden, når vi fx afholder den årlige generalforsamling med syv fremmødt, heraf fem som sidder i bestyrelsen i forvejen. Men ikke desto mindre er jeg fascineret af dette arbejde, og jeg tror på, at mange af de principper, der gør sig gældende kunne overføres til det professionelle erhvervsliv med stor succes.

Det kan godt være, at man ikke er lige bevidst om det i alle studenterorganisationer, bestyrelser osv. men da arbejdet som udgangspunkt er frivilligt og ulønnet, er der grænser for hvor mange sure tjanser, der reelt er plads til, før arbejdet bryder sammen – hvilket da også sker i visse tilfælde. Det er ikke helt tydeligt endnu, men prøv lige at overvej, hvor revolutionerende det egentlig er, at man kun skal lave det man har lyst til. På en alm. arbejdsplads skal man gøre hvad man får besked på, hvis man ønsker at hæve sin månedlige løncheck.

I en af de foreninger, hvor jeg selv yder et sparsomt bidrag, har vi forsøgt at udleve dette held: vi laver kun det, vi brænder for. Derfor må vi også se i øjnene, at det virksomhedsbesøg på Lego, som der har været snakket om de sidste 2½ år, nok ikke bliver til noget. Hvorfor? fordi der ikke var nogen, der brændte tilstrækkelig meget for det, til at det lykkedes at få arrangementet på

plads. Men det er ikke et nederlag, at vi ikke kom på besøg hos Lego – det afgørende er at vi anerkender at arbejdet er frivilligt, og at dem der skal arrangere ting skal brænde for det, og at energien skal være stærk nok til, at det bliver omsat til praksis. Ved at erkende dette, undgår man også meget af den dårlige samvittighed, der ellers let kan opstå, hvis man alligevel ikke lige fik lavet de opgaver man lovede på sidste møde.

Resultatet af denne erkendelse er, at man i gruppen må prøve at udvælge nogle opgaver, som man brænder for, og så er det ellers om at have tålmodighed og blive ved med at snakke om opgaverne og idéerne på nye måder. Måske ændrer man lidt på idéen. Måske kommer der en ny med i bestyrelsen. Vha. tilfældighederne og det heldige faktum, at vi alle er forskellige og der ofte er stor forskel på, hvilke opgaver folk synes er sjove, så sker der pludselig noget. Pludselig bliver der fyret op i kaminen og der bliver arrangeret mac-nørd-aften, virksomhedsbesøg og studietur til Berlin.

Tilbage sidder man rundt om kaffebordet og undrer sig over, hvad der skete – man mødtes jo bare og snakkede og drak kaffe (og i vores tilfælde, spiste vi ofte også nogle gode middage med god rødvin) og pludselig havde man fået arrangeret alt muligt. Det kan næsten føles som magi, og derfor er det også svært at turde tage æren for det. Vi har en tendens til at synes, at hvis noget ikke er

“ Pludselig bliver der fyret op i kaminen, og der bliver arrangeret mac-nørd-aften, virksomhedsbesøg og studietur til Berlin

opstået gennem hårdt arbejde, så er det slet ikke vores fortjeneste – det var rent held – ligesom i Lotto, hvor den der vinder jo heller ikke rigtigt har fortjent det – hun var jo bare heldig. Men i det frivillige arbejde sættes heldet i system, og det er pga. denne systematiske mødeaktivitet, hvor idéerne justeres og tilpasses indtil sol og måne står rigtigt i forhold til den enkeltes arbejdslyst. Teoretikere som Bruno Latour ville nok beskrive det som justering af aktanter i et netværk, men det er egentlig det samme, han mener. Det vigtige er, at når vi gør det, så lykkes det, og derfor er det meget vigtigt at man husker at fokusere på de små og store succeser, for det nytter noget!

MATHIAS VESTERGAARD ER NÆSTFORMAND I STUDENTERFORENINGEN SAIS PÅ INFORMATIONSVIDENSKAB, SKRIBENT FOR DELFINEN OG HAR PÅ SKIFT VÆRET ENGAGERET I DIVERSE ANDRE FORENINGER, NETVÆRK OG UDVALG.